

Међу многим новим „правима“ која се одједном појављују ни из чега, најновије је и „право“ на победу.

Американци већ дуго имају право да подвргну своје кандидате и своје идеје гласању. Сада, међутим, постоји мњење да су, уколико твоји кандидати и идеје не победе, твоја права нарушена.

Поборници Хилари Клинтон нису само били разочарани, већ и скандализовани чињеницом да је она изгубила номинацију Демократске странке од Барака Обаме. Неки су то доживели као знак да је, мада су расне баријере пале, „стаклени плафон“ који спречава жене да напредују и даље на месту. Дакле, уколико ниси победио, мора бити да ти је неко поставио препреку. А очигледније објашњење за исход номинације јесте то, да је Обама водио бољу кампању него Хилари. Она би била номинована, да су гласови у прелиминарном кругу отишли њој.

Како су се избори приближавали, аналитичари су поздравали да ће, уколико Обама изгуби, у гетоима избити нереди. Нећемо никад сазнати да ли су били у праву. Но, откада било који кандидат поседује „право“ да ступи на било коју позицију, а камоли ону у Белој кући?

Најгора од свих реакција људи који се понашају као да имају право да победе дошла је од стране геј активиста, након одбијања гласача да подрже тзв. „геј брак“, тачније, редефинисање онога што брак вековима представља.

Црнци и Мормони били су главна мета гнева геј активиста. У Калифорнији се седамдесет процената црних гласача изјаснило се против хомосексуалног брака, па је

у Лос Анђелесу према црнцима почело одапињање расистичких стрелица (осим у црначким суседствима). Аутомобили црнаца који су се случајно задесили у вожњи кроз Вествуд, у близини UCLA, били су пресретани, а путници упозоравани да би им „било боље да се убудуће пазе.“ Чак су и црнци који су носили обележја подршке геј браковима доживели расне увреде.

Служба еванђелистичке цркве у Мичигену била је прекинута упадом геј активиста, који су такође укључили и противпожарни аларм, све због чињенице да су се еванђелисти усудили да упражњавају своје право да гласају и тако искажу свој став. У Оукланду, маса се окупила у таквом броју испред мормонског храма, да су власти оближње укључење на аутопут држале затвореним три сата. У центру руље налазио се вођа из Сан Франциска који је рекао: „Мормонска црква је, да би слободно исказивала своја уверења, у прошлости морала да се ослања на нашу толерантност. Ово им је велика грешка. Изгледа да су заборавили неке лекције“ додао је. Очигледно, Мормони немају иста права као и остали американци, барем уколико не гласају онако како би геј активисти то волели. Друга група активиста окупила се испред мормонског храма у округу Оранж.

У прошлости, геј активисти су прекидали службе у Католичким црквама, а својим парадама „геј поноса“ грубо су се изругивали часним сестрама.

Изгледа да, док захтевају толеранцију од других, геј активисти немају потребу да исту покажу и сами.

Како смо запали у овакву ситуацију? Током дугог низа година, захваљујући свим тим различитим групама које се понашају као да имају право да победе. Почело је у шездесетим, када је идеја, да сви они који се осећају угроженим не морају да поштују правила нити чак закон, почела да се шири. „Нема правде – нема мира!“ био је слоган који је нашао на прихватање. Као и толики слогани, и овај добро звучи све док не застанеш и размислиш, а заправо је погубан. Скоро по правилу, свако је убеђен да је његов разлог оправдан. Да ли то значи да нико не мора да се покорава правилима? То се зове анархија.

Нико не прижељкује анархију. Неки људи, међутим, желе да сви остали поштују правила, а да само они не морају. Ипак, оно што они желе није одлучујуће. Оно што су други људи спремни да толеришу заправо одређује колико далеко једна група сме да иде.

Захтевање права на победу

Пише: Томас Совел

понедељак, 24 новембар 2008 12:11

Али, када већина људи постане попут оваца, које радије толеришу нетолеранцију него што се супростављају, нема граница преко којих било која група неће смети да иде.

(Redding Record Searchlight <http://www.redding.com/news/2008/nov/19/sowell-protesters-demanding-right-win>)